

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

8 februari 2010

WETSONTWERP

**betreffende de vergoeding van schade als
gevolg van gezondheidszorg**

AMENDEMENTEN

Nr. 5 VAN DE HEER **BULTINCK** EN MEVROUW
DE BONT

Art. 4

**In de inleidende zin, de woorden “overeenkom-
stig het gemeen recht” vervangen door de woorden
“overeenkomstig de criteria voor schadevergoeding in
het gemeen recht”.**

VERANTWOORDING

Dit amendement verduidelijkt dat de verwijzing naar ‘ge-
meen recht’ niet slaat op de aansprakelijkheid als zodanig
maar op criteria voor de vergoeding van de schade.

Voorgaande documenten:

Doc 52 **2240/ (2009/2010)**:
001: Wetsontwerp.
002 en 003: Amendementen.

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

8 février 2010

PROJET DE LOI

**relatif à l’indemnisation des dommages
résultant de soins de santé**

AMENDEMENTS

N° 5 DE M. **BULTINCK** ET MME **DE BONT**

Art. 4

**Dans la phrase introductive, remplacer les mots
“conformément au droit commun” par les mots “confor-
mément aux critères d’indemnisation de droit commun”.**

JUSTIFICATION

Le présent amendement précise que la référence au “droit
commun” ne porte pas sur la responsabilité en tant que telle
mais sur les critères pris en compte pour l’indemnisation des
dommages.

Documents précédents:

Doc 52 **2240/ (2009/2010)**:
001: Projet de loi.
002 et 003: Amendements.

Nr. 6 VAN DE HEER **BULTINCK** EN MEVROUW **DE BONT**

Art. 22

De volgende wijzigingen aanbrengen:

A/ in het eerste lid, het woord “desgevallend” doen vervallen;

B/ in het derde lid, de woorden “worden de beroepstermijnen met 6 maanden verlengd” vervangen door de woorden “lopen de termijnen voor het instellen van de rechtsvorderingen niet”.

VERANTWOORDING

Dit amendement strekt er in de eerste plaats toe de verzekeringsinstelling van de patiënt systematisch in kennis te laten stellen van het advies van het Fonds. Het is immers niet inzichtelijk waarom het fonds dit naar eigen goeddunken in het ene geval wel en in het andere geval niet zou moeten doen.

De vermelding van de mogelijkheid tot rechtsvordering is van essentieel belang voor de vrijwaring van de rechten van de partijen die zijn betrokken bij het advies. Door alleen een verlenging van de oorspronkelijke beroepstermijn met zes maanden komt de beroepsgerechtigde nog niet te weten dat hij een bepaalde termijn moet respecteren. Het is daarom billijker te bepalen dat, als de beroepstermijnen niet worden vermeld, de termijnen van de rechtsvordering niet lopen.

Nr. 7 VAN DE HEER **BULTINCK** EN MEVROUW **DE BONT**

Art. 26

Dit artikel vervangen als volgt:

“Art. 26. Indien de aanvrager het voorstel van het Fonds niet binnen 60 dagen na de kennisgeving ervan heeft geweigerd dan wel binnen deze termijn het voorstel heeft betwist bij de rechtbank van eerste aanleg, betaalt het Fonds de voorstelde schadevergoeding aan de aanvrager.

VERANTWOORDING

Het wetsontwerp bepaalt dat, indien de aanvrager niet reageert binnen een termijn van 60 dagen, hij wordt geacht het voorstel te weigeren, waardoor hij het volledige voordeel van de procedure en iedere schadevergoeding door het Fonds of door de verzekeraar zou verliezen. Een vervaltermijn voor de patiënt om het voorstel van het Fonds te aanvaarden of te

N° 6 DE M. **BULTINCK** ET MME **DE BONT**

Art. 22

Apporter les modifications suivantes:

A/ dans l’alinéa 1^{er}, supprimer les mots “le cas échéant”;

B/ dans l’alinéa 3, remplacer les mots “les délais de recours sont majorés de 6 mois” par les mots “les délais pour introduire les actions ne courent pas”.

JUSTIFICATION

Le présent amendement tend surtout à ce que l’organisme assureur du patient soit systématiquement informé de l’avis du fonds. On n’aperçoit pas, en effet, pourquoi le fonds informerait, comme bon lui semble, dans certains cas mais pas dans d’autres.

La mention de la possibilité d’intenter une action en justice est essentielle pour la préservation des droits des parties concernées par l’avis. Le simple allongement du délai de recours initial à raison de six mois n’a pas pour effet d’informer la personne qui a le droit d’introduire un recours qu’elle doit le faire dans un certain délai. C’est pourquoi il est plus équitable de disposer que les délais accordés pour intenter une action en justice ne courent pas si les délais de recours ne sont pas mentionnés.

N° 7 DE M. **BULTINCK** ET MME **DE BONT**

Art. 26

Remplacer cet article par ce qui suit:

“Art. 26. Si le demandeur n’a pas refusé l’offre du Fonds dans les soixante jours de la notification de celle-ci ni n’a contesté l’offre dans ce délai devant le tribunal de première instance, le Fonds paie au demandeur l’indemnité proposée.

JUSTIFICATION

Aux termes du projet de loi, si le demandeur ne réagit pas dans les soixante jours, l’offre est censée refusée, de sorte que le demandeur perd tout le bénéfice de la procédure et toute possibilité d’indemnisation par le Fonds ou par l’assureur. Il est inacceptable d’assortir d’un délai de déchéance l’acceptation ou le refus de l’offre du Fonds par le patient. La

weigeren is niet aanvaardbaar. Bovendien is er sprake van een ongelijke behandeling tussen de zorgverlener en zijn verzekeraar, die beschikken over een bezinningstermijn van vier maanden om het advies van het Fonds, dat zegt dat de zorgverlener aansprakelijk is, te betwisten, terwijl het uitblijven van een reactie voor hen geen enkel nadelig gevolg heeft. In dat geval vergoedt het Fonds immers in beginsel de schade van het slachtoffer krachtens artikel 4, aanhef en onder 3°, van het wetsontwerp.

Dit amendement strekt ertoe dat, indien de aanvrager het voorstel van het Fonds niet binnen de 60 dagen heeft geweigerd dan wel binnen die termijn heeft betwist bij de rechtbank, het Fonds dient over te gaan tot betaling van de voorgestelde schadevergoeding. Er bestaat met andere woorden bij het verstrijken van de termijn van 60 dagen een weerlegbaar vermoeden van aanvaarding door de aanvrager van het voorstel van het Fonds. Er is niet langer sprake van een vervaltermijn voor het instellen van een eventuele rechtsvordering. Het volstaat dat de verjaring opnieuw begint te lopen.

Nr. 8 VAN DE HEER **BULTINCK** EN MEVROUW **DE BONT**

Art. 27

De eerste zin vervangen als volgt:

“De aanvrager die het voorstel tot vergoeding van het Fonds betwist, legt zijn geschil in toepassing van artikel 569, eerste lid, 36° van het Gerechtelijk Wetboek voor aan de rechtbank van eerste aanleg.”

VERANTWOORDING

Dit amendement schrapt de vervaltermijn voor het instellen van een rechtsvordering tegen het voorstel tot vergoeding van het Fonds. Ook na de bezinningstermijn van 60 dagen kan het geschil worden voorgelegd aan de rechtbank van eerste aanleg. Het verstrijken van de termijn van 60 dagen heeft slechts tot gevolg dat de verjaringstermijn van de rechtsvordering opnieuw begint te lopen.

Koen BULTINCK (VB)
Rita DE BONT (VB)

disposition crée de surcroît une inégalité de traitement entre le prestataire de soins et son assureur, qui disposent d'un délai de réflexion de quatre mois pour contester l'avis du Fonds concluant à la responsabilité du prestataire de soins, alors que l'absence de réaction de la part de ce dernier ne lui porte nullement préjudice. Dans ce cas, en effet, c'est le Fonds qui, en principe, indemnise la victime en vertu de l'article 4, phrase introductive et point 3°, du projet de loi.

Le présent amendement tend à faire en sorte que, si le demandeur n'a pas refusé l'offre du Fonds dans les soixante jours de la notification de celle-ci ni, dans ce délai, ne l'a contesté devant le tribunal, c'est le Fonds qui doit procéder au paiement de l'indemnité proposée. En d'autres termes, il existe, à l'expiration de la période de 60 jours, une présomption réfragable d'acceptation de l'offre par le demandeur. Il n'est plus question de délai de déchéance pour l'introduction d'une éventuelle action judiciaire. Il suffit que la prescription recommence à courir.

N° 7 DE M. **BULTINCK** ET MME **DE BONT**

Art. 27

Remplacer la première phrase par ce qui suit:

“Le demandeur qui conteste l'offre d'indemnisation du Fonds porte la contestation devant le Tribunal de première instance en application de l'article 569, alinéa 1^{er}, 36°, du Code judiciaire.”

JUSTIFICATION

Le présent amendement supprime le délai de déchéance pour l'introduction d'une action en justice contre l'offre d'indemnisation du Fonds. La contestation peut également être portée devant le tribunal de première instance après le délai de réflexion de 60 jours. La seule conséquence de l'écoulement du délai de 60 jours est que le délai de prescription de l'action en justice recommence à courir.

Nr. 9 VAN MEVROUW **FONCK** EN DE HEER **DALLEMAGNE**

HOOFDSTUK 4/1 (*nieuw*)

Een hoofdstuk 4/1 invoegen, met als opschrift:

“Slachtoffers van hepatitis C bij wie vóór 1 juli 1990 in België een bloedtransfusie werd uitgevoerd of aan wie bloedproducten werden toegediend en die aan chronische hepatitis, levercirrose of leverkanker lijden”.

VERANTWOORDING

Dit nieuwe hoofdstuk beoogt te bepalen dat de slachtoffers van een besmetting door het HCV-virus als gevolg van een bloedtransfusie of van de toediening van bloedproducten in België vóór 1 juli 1990 op grond van die wet moeten worden vergoed voor de geleden schade.

Tot 1970 was de kans dat men na een transfusie hepatitis opliep, hoog: men kon ze ramen op 1/30 van de transfusiezakjes. Door de invoering van de screening op het oppervlak te antigeen voor hepatitis B in 1969, kon men het risico terugdringen tot ongeveer 1/150.

Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat met de introductie van de hepatitis C- screentests van de eerste generatie, het risico hepatitis op te lopen na transfusie nog ongeveer 1/300 van de transfusiezakjes bedraagt. Dat risico zal nog met factor 10 worden verminderd in 1990, wanneer de eerste Elisa-tests op de markt komen.

Het gebruik van zeer doeltreffende opsporingstests is in België op 1 juli 1990 verplicht geworden.

Men mag er bijgevolg van uitgaan dat vanaf die datum het risico met het HCV te worden besmet door een bloedtransfusie zeer beperkt is. Voor dat soort van infecties gaat het om een heuse kentering. Men mag dus redelijkerwijs aannemen dat iemand die na die datum met het HCV werd besmet, zelfs als bij hem of haar bloed werd getransfuseerd, die besmetting op een andere manier heeft opgelopen (intraveneus drugsgebruik, scarificatie, piercing enzovoort).

Momenteel mag het risico van een HCV-infectie op 1 per 200 000 bloedzakjes worden geraamd.

De mensen en de patiënten aan wie bloed werd toegediend en die vóór 1 juli 1990 werden besmet, zijn het slachtoffer van een soortgelijk therapeutisch ongeval dan datgene dat de patiënten hebben ondergaan die in dezelfde omstandigheden met het hiv-virus werden besmet.

In beide gevallen zijn de behandelingen immers zwaar, is de prognose niet altijd gunstig en is de besmetting het gevolg van gelijke besmettingswijzen, waarbij misbruik werd gemaakt van het vertrouwen van de patiënten in de bloedproducten.

N° 9 DE MME **FONCK** ET M. **DALLEMAGNE**

CHAPITRE 4/1 (*nouveau*)

Insérer un chapitre 4/1, intitulé:

“Des victimes de l'hépatite C souffrant d'une hépatite chronique, d'une cirrhose ou d'un cancer du foie ayant subi une transfusion de sang ou de dérivés sanguins ayant eu lieu en Belgique avant le 1^{er} juillet 1990”.

JUSTIFICATION

Ce nouveau chapitre a pour objectif d'établir que, dans tous les cas de contamination par le virus VHC à la suite d'une transfusion sanguine ou de l'administration de dérivés sanguins ayant eu lieu en Belgique avant le 1^{er} juillet 1990, il y a lieu d'indemniser sur base de cette loi les dommages subis par les victimes de cette contamination.

Le risque de développer une hépatite sur transfusion était particulièrement élevé jusqu'en 1970, lorsqu'on pouvait l'estimer à 1/30 des poches transfusées. L'introduction des tests de dépistage de l'antigène de surface pour l'hépatite B en 1969 a permis de réduire le risque à 1/150 environ.

On peut raisonnablement estimer que l'introduction des tests de *screening* hépatite C de première génération a, à l'époque, fait tomber le risque d'hépatite après transfusion à environ 1/300 des poches transfusées. Ce risque sera encore réduit d'un facteur 10 en 1990, lorsque les premiers tests Elisa sont introduits.

À partir du 1^{er} juillet 1990 l'utilisation des tests de dépistage très efficaces a été rendue obligatoire en Belgique.

À partir de cette date, on peut donc estimer qu'il existe un risque très faible d'être contaminé par le virus de l'hépatite C suite à une transfusion sanguine. Il s'agit d'un véritable tournant pour ce risque d'infection. On peut dès lors raisonnablement estimer qu'une personne infectée par le VHC au-delà de cette date, même si elle a subi une transfusion, a été contaminée selon d'autres modes de transmission (consommation de drogues par injection, scarifications, piercings, etc.).

Tout porte à croire que, actuellement, le risque de contamination du VHC peut être estimé à 1/200 000 poches de sang.

Les personnes ayant subi une transfusion et étant infectées avant le 1^{er} juillet 1990 ont subi un aléa thérapeutique du même ordre que celui subi par les patients contaminés par le VIH dans les mêmes circonstances.

En effet, dans les deux cas, les traitements thérapeutiques proposés sont lourds, le pronostic n'est pas toujours bon, et la contamination est la conséquence de modes de contamination identiques où la confiance des patients dans les produits sanguins a été abusée.

Er kan geen sprake zijn van een discriminatie tussen de mensen die als gevolg van een bloedtransfusie of van de toediening van bloedproducten met HCV werden besmet en zij die door dezelfde oorzaken met hiv werden besmet. Daarom moeten de slachtoffers de mogelijkheid krijgen een vergoedingsaanvraag in te dienen bij het Fonds.

Nr. 10 VAN MEVROUW FONCK EN DE HEER DALLEMAGNE

Artikel 32/1 (nieuw)

In het voormelde hoofdstuk 4/1, een artikel 32/1 invoegen, luidende:

“Art. 32/1. In afwijking van artikel 12, § 3, is de in deze wet bepaalde vergoedingsprocedure toegankelijk voor alle met het hepatitis C besmette personen bij wie vóór 1 juli 1990 in België een bloedtransfusie werd uitgevoerd of aan wie bloedproducten werden toegediend en die aan chronische hepatitis, levercirrose of leverkanker lijden. Die mensen moeten kunnen aantonen dat zij vóór 1 juli 1990 met het HCV-virus werden besmet en dat vóór 1 juli 1990 bij hen een bloedtransfusie werd uitgevoerd.

De vergoedingsprocedure is ook toegankelijk voor de rechthebbenden van de in het eerste lid bedoelde personen, alsmede voor iedere persoon die besmet is als gevolg van contact met een van die personen, op voorwaarde dat hij kan aantonen dat er geen enkele andere bron van besmetting kan zijn geweest.

De in artikel 5 bepaalde criteria inzake de graad van ernst zijn niet van toepassing in het kader van dit hoofdstuk.”

VERANTWOORDING

De personen die aan die voorwaarden (bloedtransfusies die vóór 1 juli 1990 plaats hebben gehad en de besmetting vóór die datum hebben opgelopen) voldoen, werden niet besmet wegens een onachtzaamheid hunnerzijds, maar als gevolg van het risico waarmee alle transfusies toen gepaard gingen. Die personen zijn derhalve het slachtoffer van medische ongevallen zonder aansprakelijkheid, net als de patiënten die in dezelfde omstandigheden met het hiv-virus werden besmet. Daarom moeten zij de mogelijkheid krijgen een vergoedingsaanvraag in te dienen bij het Fonds. Voor de schadeloosstelling van die slachtoffers dient voorts ook geen rekening te worden gehouden met de in artikel 5 vastgestelde ernstdrempels (zodat geen vergoeding wordt ontzegd aan een slachtoffer dat niet voor 25 % invalide zou zijn of dat niet voor ten minste zes maanden arbeidsongeschikt zou zijn ...). Bedoeling van een en ander is te voorkomen dat er discriminatie zou zijn ten aanzien van de hiv-slachtoffers.

Il ne peut être question d'une discrimination entre les victimes du virus VHC et du virus VIH à la suite d'une transfusion sanguine ou de l'administration de produits sanguins. C'est pourquoi il est nécessaire de permettre aux victimes d'introduire une demande d'indemnisation au Fonds.

N° 10 MME FONCK ET M. DALLEMAGNE

Art. 32/1 (nouveau)

Dans le chapitre 4/1 précité, insérer un article 32/1, rédigé comme suit:

“Art. 32/1. Par dérogation à l'article 12 § 3, la procédure d'indemnisation prévue par la présente loi est accessible à toutes personnes contaminées par le virus de l'hépatite C ayant reçu une transfusion de sang ou de dérivés sanguins avant le 1^{er} juillet 1990 et souffrant d'une hépatite chronique, d'une cirrhose ou d'un cancer du foie. Ces personnes doivent pouvoir démontrer qu'elles étaient infectées par le VHC avant le 1^{er} juillet 1990 et qu'elles ont été transfusées avant le 1^{er} juillet 1990.

La procédure d'indemnisation est également accessible aux ayants droit des personnes visées à l'alinéa premier ainsi qu'à toute personne contaminée en raison du contact qu'elle a eu avec une de ces personnes à condition qu'elle apporte la preuve de l'absence de toute autre source de contamination.

Les critères de gravité définis à l'article 5 ne sont pas d'application dans le cadre de ce chapitre”.

JUSTIFICATION

Les personnes remplissant ces conditions (transfusions sanguines ayant eu lieu avant le 1^{er} juillet 1990 et contraction de l'infection avant cette date) n'ont pas été contaminées suite à une négligence de leur part mais suite au risque que présentait à cette époque toutes transfusions. Ces personnes sont dès lors victimes d'accidents médicaux sans responsabilité tout comme les patients contaminés par le VIH dans les mêmes circonstances. Il convient dès lors d'offrir à ces personnes la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation devant le Fonds. Il convient également de ne pas prendre en considération, pour l'indemnisation de ces victimes, les seuils de gravité fixés à l'article 5 (afin de ne pas priver de l'indemnisation une victime qui n'atteindrait pas 25 % d'invalidité, ou qui ne subirait pas une incapacité au moins égale à six mois,..) et cela dans une optique de non-discrimination envers les victimes du virus VIH.

Tevens wordt ervoor gekozen de “indirecte” slachtoffers de mogelijkheid te bieden een vergoedingsaanvraag in te dienen.

De afwijking van artikel 12, § 3 (dat de verjaringstermijn voor de aanvraag bepaalt) is nodig om de slachtoffers niet de mogelijkheid te ontnemen een vergoedingsaanvraag in te dienen.

Nr. 11 VAN MEVROUW **FONCK** EN DE HEER **DALLEMAGNE**

HOOFDSTUK 4/2 (*nieuw*)

Een hoofdstuk 4/2 invoegen, met als opschrift:

“Thalidomideslachtoffers”.

VERANTWOORDING

Dankzij de invoeging van dit nieuwe hoofdstuk kunnen mensen die schade hebben geleden door thalidomide worden vergoed op grond van deze wet. Bedoeling van dit hoofdstuk is de specifieke situatie van de slachtoffers van de aan thalidomide te wijten focomelie te laten erkennen.

Thalidomide, dat in België onder de naam Softenon werd verkocht, was te koop tussen 1958 en 1961. Zwangere vrouwen hebben Softenon ingenomen en als gevolg daarvan zijn in 1960, 1961 en 1962 baby's geboren met misvormde ledematen (focomelie).

Mensen met die handicap verouderen snel en hun behoeften evolueren dan ook zeer vlug. Het is voor de focomeliëpatiënten dan ook uiterst moeilijk om een normaal en zelfstandig leven te leiden, tenzij ze toegang hebben tot aangepaste behandelingen en steun.

Het is dus primordiaal de focomeliëslachtoffers te erkennen en hun onder meer de mogelijkheid te bieden een vergoedingsaanvraag in te dienen bij het Fonds.

Nr. 12 VAN MEVROUW **FONCK** EN DE HEER **DALLEMAGNE**

Artikel 32/2 (*nieuw*)

In het voormelde hoofdstuk 4/2, een artikel 32/2 invoegen, luidende:

“Art. 32/2. In afwijking van artikel 12, § 3, is de in deze wet bepaalde vergoedingsprocedure toegankelijk voor alle personen die vóór 31 december 1965 schade hebben geleden die werd veroorzaakt door thalidomide.

Le choix est également pris d'offrir aux victimes “par ricochet” la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation.

La dérogation à l'article 12 § 3 (fixant le délai de prescription de la demande) est nécessaire pour ne pas priver les victimes de la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation.

N° 11 DE MME **FONCK** ET M. **DALLEMAGNE**

CHAPITRE 4/2 (*nouveau*)

Insérer un chapitre 4/2, intitulé:

“Des victimes de la thalidomide”.

JUSTIFICATION

Insertion d'un nouveau chapitre permettant aux personnes ayant subis un dommage causé par la thalidomide d'être indemnisées sur base de cette loi. L'objectif de ce chapitre vise la reconnaissance de la situation spécifique des victimes de phocomélie due à la thalidomide.

La thalidomide, vendue sous le nom de Softenon en Belgique, a été mise sur le marché entre 1958 et 1961. Suite à la prise de Softenon par les femmes enceintes, de nombreux bébés sont nés avec des malformations des membres (phocomélie) en 1960, 1961 et 1961.

Les personnes porteuses de ce handicap vieillissent prématurément et par conséquent les besoins de ces victimes évoluent fortement. Il est dès lors extrêmement difficile pour les personnes atteintes de phocomélie de vivre pleinement et en toute autonomie, à moins d'avoir accès aux traitements et aux soutiens appropriés.

Il est donc primordial de reconnaître les victimes de la thalidomide et de leur offrir notamment la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation au Fonds.

N° 12 DE MME **FONCK** ET M. **DALLEMAGNE**

Art. 32/2 (*nouveau*)

Insérer dans la chapitre 4/2 précité, un article 32/2, rédigé comme suit:

“Art. 32/2. Par dérogation à l'article 12, § 3, la procédure d'indemnisation prévue par la présente loi est accessible à toute personne ayant subi un dommage causé par la thalidomide avant le 31 décembre 1965.

De in artikel 5 bepaalde criteria inzake de graad van ernst zijn niet van toepassing in het kader van dit hoofdstuk.”.

VERANTWOORDING

Die mensen zijn het slachtoffer van medische ongevallen zonder aansprakelijkheid. Er werd misbruik gemaakt van het vertrouwen dat die slachtoffers in Softenon hadden. Zij moeten bijgevolg de mogelijkheid krijgen een vergoedingsaanvraag in te dienen bij het Fonds. Voor de schadeloosstelling van die slachtoffers dient voorts ook geen rekening te worden gehouden met de in artikel 5 vastgestelde ernstdrempels (zodat geen vergoeding wordt ontzegd aan een slachtoffer dat niet voor 25 % invalide zou zijn of dat niet voor ten minste zes maanden arbeidsongeschikt zou zijn ...).

De afwijking van artikel 12, § 3 (dat de verjaringstermijn voor de aanvraag bepaalt) is nodig om de slachtoffers niet de mogelijkheid te ontnemen een vergoedingsaanvraag in te dienen.

Nr. 13 VAN MEVROUW **FONCK** EN DE HEER **DALLEMAGNE**

Art. 35

In § 2, de woorden “Deze wet is van toepassing” vervangen door de woorden “Met uitzondering van de hoofdstukken 4 en 5 is deze wet van toepassing”.

VERANTWOORDING

Die invoeging is nodig om te zorgen voor een adequaat toepassingsgebied van de twee nieuwe hoofdstukken in de tijd.

Les critères de gravité définis à l'article 5 ne sont pas d'application dans le cadre du présent chapitre .”.

JUSTIFICATION

Ces personnes sont victimes d'accidents médicaux sans responsabilité. La confiance de ces victimes envers le Softenon a été abusée. Il convient dès lors d'offrir à ces personnes la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation devant le Fonds. Il convient également de ne pas prendre en considération, pour l'indemnisation de ces victimes, les seuils de gravité fixés à l'article 5 (afin de ne pas priver de l'indemnisation une victime qui n'atteindrait pas 25 % d'invalidité, ou qui ne subirait pas une incapacité au moins égale à six mois,..).

La dérogation à l'article 12 § 3 (fixant le délai de prescription de la demande) est nécessaire pour ne pas priver les victimes de la possibilité d'introduire une demande d'indemnisation.

N° 13 DE MME **FONCK** ET M. **DALLEMAGNE**

Art. 35

Au § 2, entre les mots “la présente loi” et les mots “s'applique aux...” insérer les mots suivants “à l'exception du chapitre 4 et du chapitre 5”.

JUSTIFICATION

Ajout rendu nécessaire pour assurer un champ d'application dans le temps adéquat des deux nouveaux chapitres.

Catherine FONCK (cdH)
Georges DALLEMAGNE (cdH)